JØRN LIER

HORST

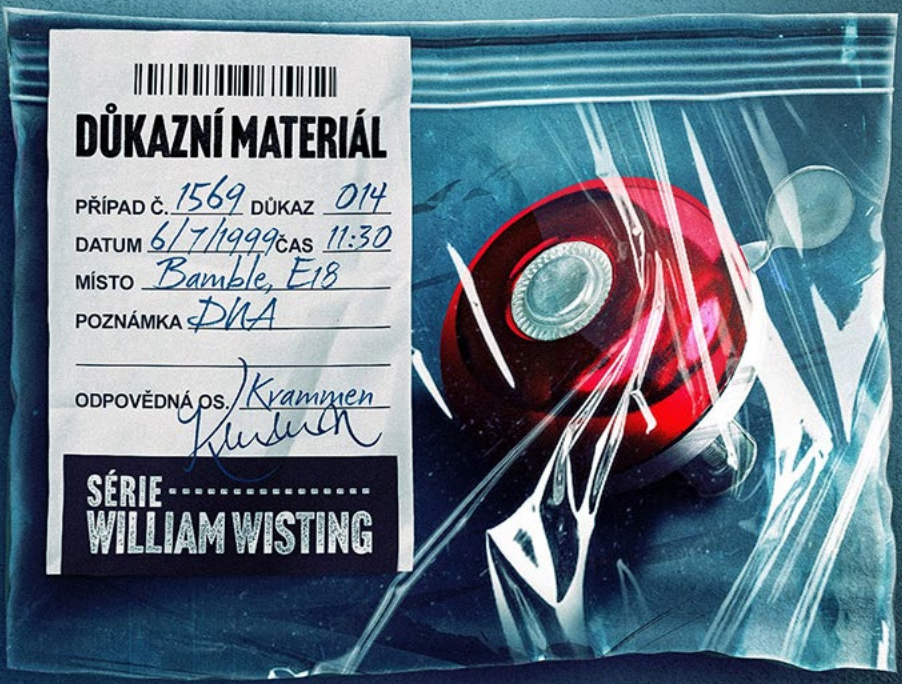

OTÁZKA VINY

KNIHA ZLIN

Otázka viny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

Jørn Lier Horst
Otázka viny – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

JØRN LIER HORST

OTÁZKA VINY

JØRN LIER

HORST

OTÁZKA VINY

Přeložila Kateřina Krištůfková

KNIHA ZLIN

1

Na okraji sklenice s vodou přistála moucha. Wisting ji odehnal a posadil se do stínu pod slunečník. Polovinu vody vypil a podíval se, kolik podle aplikace v telefonu ušel kroků. Téměř čtyři tisíce, přitom ještě nebylo ani poledne. Většinu stihl při stříhání trávníku, jak chodil se sekačkou sem a tam. Stanovil si za cíl udělat o dovolené každý den deset tisíc kroků, za plánem však zaostával – průměrně jich urazil jen necelých osm tisíc.

Pár let před Ingridinou smrtí dostali oba od Thomase k Vánocům krokoměr. Byla to mrňavá digitální věcička, která se musela nosit za opaskem kalhot u boku. Zaznamenávala každičký pohyb v kyčli jako krok. První týdny s Ingrid soutěžili, kdo ujde víc. Nakonec sice krokoměry odložili do zásuvky, ale telefon nosil Wisting při sobě neustále.

Nyní zamžoural na displej a otevřel si prohlížeč. Média psala o Agnete Rollové, která zmizela téhož dne, kdy nastoupil dovolenou, ovšem že se pohřešuje, nahlásil její muž až o dva dny později. První články pojednávaly o pátrací akci, s každou novou aktualizací se však případ přestával jevit jako běžné zmizení a začínal se podobat něčemu jinému. Něčemu, co Wisting dobře znal.

Zprávy o tom, které oblasti policie pročesává, už nepřicházely od velitele operativy. Případ se posunul do další fáze a vyjadřoval se k němu Nils Hammer. V článku místního novináře se o Hammerovi třikrát mluvilo jako o zástupci vedoucího oddělení kriminální služby a vyšetřování.

V případu vlastně nebylo nic nového. Dvaatřicetiletá Agnete Rollová si vyrazila s manželem a kamarády do města. Nepohodli se, a proto odešla domů dřív. O půl hodiny později se její manžel rozloučil také. Podle informací v tisku

byla pohřešovaná naposledy spatřena, jak těsně před půlnocí opouští hospodu v centru Stavern. To bylo před čtyřmi dny.

Kdykoli Wisting vytáhl tablet, očekával, že se dočte buď o nálezu těla, nebo o zatčení a obvinění jejího manžela.

Nakonec iPad odložil a opět se napil vody. Natáhl si nohy a zaklonil hlavu. Na obloze nad sebou viděl kroužit racka.

Pořád zastával názor, že papírové noviny mají něco do sebe, ale čekat na nová zjištění do dalšího dne mu připadalo zdlouhavé. Zvlášť když se něco dělo. Byl rád, pokud měl přístup k posledním novinkám kdykoli a kdekoli. Navíc ho těšilo vědomí, že si umí poradit s moderními technologiemi a ovládá nové způsoby získávání znalostí a informací.

Zcela neobvykle sledoval možný případ vraždy zpovzdálí a probíhajícího vyšetřování se neúčastnil. Podle toho, co se dočetl v médiích, tu leccos nehrálo. Jméno manžela Agnete Rollové nikde nezaznívalo, Wisting si ho však našel na sociálních sítích. Jmenoval se Erik Roll, byl o rok starší než jeho manželka a pracoval v místní počítačové firmě. S nahlášením ženina zmizení vyčkával téměř dva dny. Jeho chování zapadalo do určitého vzorce.

Případy zmizení bývaly vždycky složité, ale Wisting měl jasnou představu, jak by vyšetřování sám zorganizoval. Pátrání je vždy třeba vést zeširoka i do hloubky. Zeširoka proto, aby policie nic neopominula, do hloubky proto, aby se mohla soustředit na všechno, co se nějak vymyká a co by ji dokázalo nasměrovat.

Věděl, že Hammer a další kolegové už se do vyšetřování pustili. A že čenichají právě kolem Erika Rolla.

Z tabletu, který nyní ležel na stole, se mohl přihlásit do interního policejního systému a přečíst si dokumenty k danému případu, úmyslně to ale neudělal. Uvědomoval si, že si bude muset brzy zvyknout, že na vyšetřování hledí zvenčí, neboť zanedlouho policejní stanici opustí nadobro.

Teď jím ovšem cloumala zvědavost. V případech zmizení se prakticky pokaždé ukázalo, že se klíč skrývá ve slovech nebo v událostech přímo předcházejících okamžiku, kdy se dotyčná osoba ztratila.

Jakýsi šramot ho přiměl pootevřít oči. Zpoza domu se k němu doneslo klapnutí víka od poštovní schránky.

Zůstal sedět, dokud podle zvuků nepoznal, že doručovatel popojel dál. Teprve pak vstal a prošel domem na druhou stranu. Ve stínu u garáže ležela šedivá kočka. Lekla se, utekla na ulici a skočila k sousedům.

Wisting se zadíval k Lininu domu. Slíbil dceři, která teď byla už pátý den pryč, že jí bude vybírat poštu.

Došel ke své schránce a vytáhl její obsah. Hrst reklamních letáků, ale také jeden adresný dopis. Na bílé obálce bylo pečlivě vyvedenými tiskacími písmeny napsané jeho jméno a adresa.

Obrátil ji, jenže odesílatel nikde.

Line měla ve schránce stejné reklamy a nic jiného. Hodil je rovnou do kontejneru na papír a vrátil se domů. Byl zvědavý, kdo mu píše.

Dopisy mu chodily zřídka, přinejmenším takového typu. Vlastně už nedostával poštou ani skoro žádné účty. Všechno vyřizoval rovnou přes internetové bankovnictví.

Písmo na obálce bylo zvláštní. Černé a vypadalo jako natištěné. Obě *W* v křestním jméně i v příjmení se jevila takřka totožně, a nejspíš právě proto si pomyslel, že jde o adresnou reklamu, nicméně písmena *i* se lehce lišila a dokládala, že adresa je napsaná ručně.

V kuchyňské zásuvce si našel ostrý nůž, obálku rozřízl a vyňal její obsah. Jednalo se o obyčejný, nadvakrát přeložený papír. Zdálo se, že ho někdo nejdřív zmačkal a následně uhladil. Uprostřed papíru stálo číslo: 12-1569/99.

Číslice byly vyvedené stejně jako adresa na obálce, pečlivě a jako podle šablony. Byly přesné a rovné.

Wisting papír chvíli držel v ruce. Věděl, nač se dívá, přesto tomu nerozuměl.

Jednalo se o číslo případu – takto se případy označovaly v době, kdy u policie začínal. Nyní se novým trestným činům přidělovalo osmiciferné referenční číslo, ale dřív se označení sestavovalo tak, aby se z číslic dalo něco vyčíst. Poslední dvojčíslí za lomítkem určovalo rok: 1999. První dvě číslice říkaly, pod který policejní obvod daný případ spadal. Dvanáctka náležela bývalé policejní stanici v Porsgrunnu. Číslice 1569 označovaly samotný případ, přičemž číslování probíhalo chronologicky, od jedničky výš.

Nedávalo to smysl.

Wisting papír odložil na kuchyňskou linku a dál se na něj díval.

Do policejního obvodu 12 patřila také úřadovna místního policejního náčelníka v Bamble. Šlo o sousední obvod, v němž Wisting nikdy nepracoval. Velikostí odpovídal přibližně jeho obvodu, zahrnoval asi padesát tisíc obyvatel a ročně vyšetřoval podobné množství trestných činů, okolo tří tisíc. Případ 1569 by tedy měl pocházet z léta 1999.

Od té doby uplynulo tolik času, že materiály k němu byly pravděpodobně z elektronické databáze dávno smazány. Wisting tušil, že v počítači ho nenajde, měl by však být k dohledání v archivu.

Marně si zkoušel vybavit, jestli se v létě 1999 nestalo něco mimořádného – nic ho nenapadalo. V červnu toho roku oslavili Line s Thomasem šestnácté narozeniny a na podzim se chystali nastoupit na střední školu. Wisting si nevzpomínal, že by to léto jeli někam na dovolenou. Line měla letní brigádu ve zmrzlinárně ve Stavern – nebo to možná bylo až rok nato? Thomas pracoval v přístavu.

Wisting nechal dopis dopisem a vrátil se na terasu, posadil se, vzal iPad a do vyhledávače zadal rok 1999. Velké deníky měly už v té době vlastní internetová vydání, ale najít

tehdejší články nebylo snadné. Některé weby aspoň uváděly nejvýznamnější události každého roku. Dne 22. května došlo k trojnásobné vraždě na statku Orderudových, která se pak dlouho přetřásala ve všech médiích. Později toho roku Boris Jelcin odvolal v Rusku vládu, víc než patnáct tisíc lidí přišlo o život při zemětřesení v Turecku, v Norsku proběhly volby do obecních zastupitelstev a Bill Clinton navštívil Oslo.

Ačkoli následně zkusil Wisting vyhledat daný rok v kombinaci s názvem Porsgrunn, získal jen nepřehledný seznam výsledků. V některých odkazech se mluvilo o policii, nic však nedávalo valný smysl.

O případu 1569 se nemuselo nutně psát v novinách, přesto anonymní odesílatel tím dopisem jistě něco sledoval. Nepochybně se jednalo o případ, který se Wistinga nějak dotýkal.

Anebo taky ne.

Jako kriminalista obdržel Wisting už řadu anonymních dopisů. Zpravidla se jednalo o dlouhá psaní plná konspiračních teorií a nesmyslných tvrzení. Některá souvisela s ním a s případy, na nichž pracoval, jiná si k němu našla cestu kvůli jeho vedoucí pozici ve sboru.

Vrátil se zpátky dovnitř a prohlédl si ta zvláštně vyvedená písmena. Odesílatel musel použít tlustší černý fix, protože tahy měly šířku asi milimetr. Obálka byla ofrankovaná a nesla poštovní razítko se včerejším datem, nedalo se z ní však určit, odkud byl dopis odeslán.

Že mu takový vzkaz přišel domů, považoval Wisting za narušení soukromí. Nejednalo se o výhrůžku, přesto se cítil nesvůj. Zneklidňovalo ho to, jako by dopis představoval jakousi hrozivou předzvěst.

Vytáhl kuchyňskou zásuvku a z ní igelitové sáčky do mrazničky. Odtrhl dva a vidličkou papír strčil do jednoho sáčku a obálku do druhého.

Celá záležitost už ho pěkně rozčilovala. Nedokázal ji hodit za hlavu. Bude si muset zjistit, o jaký případ jde.

V Porsgrunnu mezitím policejní stanici zrušili, věděl ale, že pokud se na něj usměje štěstí, možná spis najde na novém policejním ředitelství v Skienu, kam se řada dokumentů přestěhovala. V takovém případě by se mohl odpověď dozvědět ještě dnes. Přinejhorším spis skončil ve státním archivu, pak by to trvalo déle.

Zavolal Bjørg Karin na oddělení evidence trestných činů. Jednalo se o civilní zaměstnankyni, pro každodenní provoz stanice však byla nepostradatelná. U policie pracovala déle než Wisting sám a znala veškeré úřednické kličky, proto za ní také chodil, kdykoli potřeboval vědět, kde v systému něco najde. Bylo mu jasné, že Bjørg Karin mu nejspíš poradí i s tím, komu z archivu v sousedním kraji zavolat a koho požádat o pomoc.

Než mohl přejít k tomu, co mu leželo na srdci, musel jí vylíčit, že mu dovolená připadá dlouhá, popovídat si s ní o počasí a popsat jí, jaké plány má na zbytek léta.

O anonymním dopise se nezmínil, jen kolegyni svěřil, že jde o starý případ ze sousedního obvodu.

„Mohla by sis pro mě vyžádat spis?"

Bjørg Karin se víc neptala.

„Zavolám Eli," odpověděla. „Až se vrátíš do práce, spis tu na tebe bude čekat."

Wisting předpokládal, že Eli bude pracovat na podobné pozici jako Bjørg Karin.

„Rád bych, aby mi ho poslali co nejdřív."

„Chápu," přitakala kolegyně, byť se podle jejího tónu zdálo, že to není tak úplně pravda. „Dostaneme ho interní poštou zítra kolem poledního."

„To je skvělé."

Už se chystali zavěsit, když vtom se Wisting znovu zadíval na dopis a řekl: „Ještě něco. Nemohla bys Eli požádat, aby se ti podívala, o jaký případ jde, a pak mi to zavolat?"

Z reakce poznal, že Bjørg Karin připadá zvláštní, že si Wisting nechává posílat jemu neznámý případ, přesto nic nenamítla, jen slíbila, že jeho prosbu splní.

Wisting se znovu vrátil na terasu a usadil se k internetovým novinám. Po půlhodině mu Bjørg Karin zavolala.

„Mluvila jsem s Eli," začala a teprve po krátké odmlce dodala: „Je možné, že se jedná o vraždu?"

„Je, ale znám jenom číslo toho případu."

„Eli nám spis pošle," pokračovala Bjørg Karin. „Dorazí nám zítra někdy v době oběda."

„Fajn."

Wisting vstal a došel k zábradlí. Rozhlédl se po městě pod sebou.

„Koho zavraždili?" zeptal se.

„Tone Vaterlandovou."

Jméno Wistingovi nic neříkalo. V duchu si ho zopakoval, ale nic se mu nevybavilo.

„Tak se uvidíme zítra?" nadhodila Bjørg Karin. „Zastavíš se u mě v kanceláři?"

„Ano, zítra na viděnou," potvrdil Wisting.

2

4. července 1999, 20.48

Tone Vaterlandová nasedla na kolo. Kdykoli šlápla, klika pedálu se otřela o chránič řetězu. Jakmile pak Tone zrychlila, začalo se ozývat chrastění. Kolo takhle rachtalo už od loňského podzimu, kdy s ním spadla do příkopu. Ani přední brzda nefungovala tak, jak by měla. Tone to však netrápilo. Brzy už kolo nebude potřebovat. Za šest týdnů oslaví osmnáctiny a učitel v autoškole jí slíbil, že by mohla zkoušky dělat začátkem září. A potom by měla dostat mámino auto.

Okolo se prohnal nákladní automobil a poryv vzduchu Tone rozkolísal. Chvíli jí trvalo, než opět našla rovnováhu, pak šlapala dál.

Neměla jinou možnost než jet po dálnici E18. Třetí léto po sobě brigádničila v rychlém občerstvení v Norheimsletta. První rok ji tam vozil otec nebo matka. Většinou matka. Letos ale rodiče odjeli na dovolenou na sever a Tone doma na čtyři týdny osaměla.

Po frekventované silnici musela urazit jen pár kilometrů. Za teplých dní, jako byl tenhle, se večer obvykle zastavila u jezera Stokkevannet a vykoupala se. Smyla si z vlasů zápach přepáleného oleje a oblékla si čisté šaty. Pach výparů ze smažení a fritovacího oleje byl na té práci nejhorší, protože se usazoval ve všem. Batoh s věcmi na převlečení si proto Tone vždycky nechávala venku u kola, aby se neusadil i v nich. Jinak to byla dobrá brigáda. Platili jí slušně a nijak se nepředřela, na druhou stranu měla dost práce na to, aby jí čas ubíhal. Většina lidí, kteří v občerstvení zastavovali, mířila na dovolenou nebo spěchala jinam, chodívalo sem však i pár stálých zákazníků. Někteří byli odporní. Pronášeli oplzlé poznámky, ale Tone se je naučila nevnímat. Celkem pravidelně se tu objevoval mopedista Rolf, který nikdy ne-

řekl nic jiného než *číslo osm a kolu*. Číslo osm označovalo zvolené menu: burger s listovým salátem, okurkou a rajčetem plus půllitrový nápoj. Před jídlem i po něm pokaždé chodil na záchod. Několikrát tam strávil i čtvrt hodiny. Teď už ho Tone pár dní neviděla.

Mezi stromy napravo viděla blyštící se hladinu.

Odbočila na pozůstatek staré silnice a odstavila kolo na místě, kde začínala cestička k jezeru.

Žádná jiná kola tu nestála a od vody se sem nenesly žádné zvuky. Nejspíš tu bude sama.

Batoh si hodila přes rameno a poslední kousek po cestičce až k obloukovité skalce běžela. Pár mokrých skvrn na povrchu kamene prozrazovalo, že tu nedávno někdo byl.

Tone se rozhlédla. Skoro až u druhého břehu pádloval kdosi na kánoi, jinak nikde nikdo.

Přetáhla si přes hlavu fialový svetr s nápisem *Rychlé občerstvení Bamble*, vyzula se a svlékla si kalhoty.

Předevčírem večer se tu koupala nahá.

Znovu se rozhlédla a zapřemýšlela, jestli to dnes má udělat stejně. Kanoista mířil opačným směrem a na cestičce nikdo nebyl. Doléhal sem jedině vzdálený hluk z E18.

Tone popadla ručník a položila si ho k vodě společně s lahvičkou sprchového gelu, aby na oboje pohodlně dosáhla. Nato si rychle svlékla zbylé části oděvu, spodní prádlo schovala pod batoh a zpříma se postavila, aby mohla skočit do vody.

Cítila se úplně volná a chvíli tam jen stála a ten pocit si vychutnávala. Brzy jí bude osmnáct. Celé léto tráví doma sama. Vydělává si peníze. A to není všechno. Konečně se také rozešla s Dannym.

Udělala ještě krok blíž k okraji, zdvihla paže do výše a spojila ruce nad hlavou. Vzápětí se lehce zhoupla a odrazila se. Se zavřenýma očima zajela několik metrů pod hladinu a vyplavala teprve po chvíli.

Voda byla ještě teplejší než předchozího večera. Dlouhé vlasy se Tone lepily k obličeji. Jednou rukou je odhrnula a zadívala se ke břehu. Pořád nikde nikdo.

Udělala několik temp na zádech, vzápětí se přetočila a klidnými tempy plavala prsa. Pravidelně nořila tvář do vody a zase ji zdvihala nad hladinu. Našla si příjemný rytmus.

Do práce měla jít i zítra, ale pak ji čekaly dva dny volna. S Mariou si plánovala výlet do Langesundu. Možná se jim podaří dostat se na diskotéku v klubu Tordenskiold. Maria tam zná jednoho vyhazovače.

Dvacet metrů od břehu se Tone otočila a plavala zpátky. Jakmile se nohama dotkla pevného dna, docupitala po kamenitém podkladu k lahvičce se sprchovým gelem.

Ze stromu u cestičky se zvedlo několik ptáků, jinak tu stále panovalo naprosté ticho.

Nalila si trochu gelu do dlaně, a zatímco si ho vkleče vtírala do vlasů, nechala lahvičku plout na hladině. Pak si napůl stoupla a zbytkem gelu si umyla tělo, přitom po očku sledovala cestičku. Nato udělala pár temp od břehu, potopila se a pěnu ze sebe spláchla. Nakonec se rychle otřela a oblékla.

Právě včas, protože v tu chvíli zaslechla, jak někdo přichází.

3

Wisting se jako obvykle probudil těsně před čtvrtou ranní. Spustil nohy z postele, vstal a v polospánku se šoural na záchod. Ani si nerozsvítil, aby po vykonání potřeby snáz zase usnul.

Přestože byl ospalý, myšlenky se mu zatoulaly k případu z roku 1999. Trápily ho po zbytek předešlého dne a málem kvůli nim nezabral. A ještě teď se mu přemílaly v hlavě.

Případ 12-1569/99.

O staré vraždě toho na internetu moc nenašel, zjistil však, že ji policie objasnila. Jak se dočetl, šlo o jednoznačnou záležitost. Po pouhých třech dnech policisté dopadli jistého muže a ten byl později odsouzen k sedmnácti letům vězení.

Do záchodové mísy dopadl tenký, slabý proud.

Větší starosti Wistingovi dělal ten dopis. Někdo chtěl očividně k onomu starému případu nasměrovat jeho pozornost a také se mu to podařilo. Wisting jenom nechápal proč.

Spláchl, a protože mu došlo, že i kdyby se vrátil do postele, beztak chvíli neusne, vydal se raději do kuchyně a natočil si do sklenice vodu.

Na lince v igelitových sáčcích pořád ležely obálka i dopis. Wisting zvedl sáček s dopisem a podržel ho proti světlu nad dřezem. U některých trestných činů, které vyšetřoval, pomohlo odhalit odesílatele to, že se na papír proryl text z předchozího listu, to ovšem nebyl tenhle případ. Samotný papír by se dal analyzovat a jistě by dokázali zjistit výrobce i místo prodeje, ale mrhat na to prostředky by bylo zbytečné. Jednalo se o běžné spotřební zboží a Wisting si uvědomil, že podobné obálky a papíry má nejspíš v pracovně i on sám.

Na archu by se snad daly najít také mikroskopické otisky a s jejich pomocí dohledat, jakou tiskárnu odesílatel použil.

Jenže tenhle papír žádnou tiskárnou neprolezl, někdo ho popsal ručně, ačkoli písmo bylo až příliš přesné a rovné.

Wisting dopis odložil a zapnul iPad. Zatímco upíjel vodu, četl si internetová vydání deníků, ale žádné nové články ho nezaujaly. Nejdůležitější zprávou, kterou během noci považoval za nutné zprostředkovat bulvární list *VG*, byl aktuální článek o výživě. Přesto Wisting chvíli na svítící displej hleděl. Cosi ho totiž napadlo. A tuhle možnost chtěl prověřit, než si zase půjde lehnout.

Odnesl si iPad a sáčky s dopisem a obálkou do místnosti přebudované na pracovnu. V jedné zásuvce měl obálky, v jiné různé psací potřeby. Vybral si černý fix a iPad vložil do obálky. Displej zářil i přes papír, takže titulek článku byl stále dobře čitelný. Wisting ho na papíře obtáhl. *Je třeba o polovinu snížit spotřebu masa.*

Když pak iPad z obálky vyndal, vypadala obtažená písmena takřka jako natištěná.

Takhle to tedy mohl odesílatel provést, třeba využil displej jako šablonu a díky tomu získal neidentifikovatelný rukopis.

Výsledek experimentu nechal Wisting ležet na psacím stole a vrátil se do ložnice. Okno měl pootevřené. Odhrnul záclonu a vyhlédl ven. Kolem lampy pouličního osvětlení u poštovní schránky kroužil hmyz.

Jedním dopisem to neskončí, pomyslel si. Přijdou další.

4

5. července 1999, 11.17

Oda Vaterlandová se snažila dovolat už potřetí, ale telefon pořád nikdo nebral.

Zavěsila. Její neklid se postupně měnil v obavy. Hlodal v ní pocit, že se muselo něco stát.

Tone byla sama doma už skoro tři týdny. Telefonovaly si spolu každý den. Dohoda zněla, že dcera vždycky zavolá, jakmile večer dorazí domů. A včera se neozvala.

To už se jednou stalo. Tehdy zůstala u Marii, dívaly se spolu na video. Domů přišla pozdě a nechtěla volat, aby rodiče nevzbudila. Dala jim však vědět druhý den ráno. Přístroj stál v chodbě, přímo před Toniným pokojem, a i kdyby byla Tone unavená sebevíc, vyzvánění by nepřeslechla.

Oda se obrátila k manželovi. To on navrhl, aby jeli do Beisfjordu sami a dceru nechali doma.

„Nebere to. Říkám si, jestli bych neměla zavolat Marie."

Arne přikývl a dožvýkal krajíc chleba.

Telefon vzala Mariina matka. Oda vysvětlila, jak se věci mají, a matka jí Mariu zavolala.

„Nemluvila jsi s Tone?" zeptala se Oda Vaterlandová.

„Od včera ne. Má tenhle týden odpolední."

Hodiny na stěně za Arnem ukazovaly téměř půl dvanácté. Dcera by měla být za dvě a půl hodiny v práci.

„Víš, nedaří se mi ji zastihnout," vysvětlila.

„Až ji uvidím, vyřídím jí, že jste ji sháněla."

Oda Vaterlandová zaváhala.

„Myslíš, že by mohla být u Dannyho?"

Maria okamžitě odpověděla: „Ne. Definitivně se rozešli."

To Tonina matka považovala za dobrou zprávu. Danny Momrak se jí nikdy moc nelíbil a potěšilo ji, že už s její dcerou

nechodí. Zároveň ji ale bodlo u srdce. Že je Tone s ním, se jí teď jevilo jako jediná logická možnost.

„Netušíš, jestli se nedala dohromady s někým jiným?“ vyzvídala.

„O žádné vážné známosti nevím. Aspoň tedy mně se nesvěřila.“

„Dobře, děkuju.“

Oda Vaterlandová hovor ukončila. Arne se zvedl.

„Myslíš, že bych měla zavolat Dannymu?“ nadhodila, ale pak ji napadlo něco jiného: „Zkusím Ernu a Torfinna.“

Arne přikývl.

Šlo o jejich sousedy, oba byli v důchodu. Když byla Tone malá, občas ji hlídali. Oda znala jejich telefonní číslo nazpaměť.

Telefon vzal Torfinn.

„Stalo se něco?“ chtěl vědět. „Plánovali jste se přece vrátit až koncem příštího týdne, ne?“

„Ano,“ přitakala Oda a zvažovala, jak má celou záležitost přednést.

„Jenom mě napadlo, jestli se nám nerozbil telefon,“ vymyslela nakonec. „Nemůžu se dovolat Tone. Možná pořádně nezavěsila.“

„Chápu, můžu tam zajít.“

„Víš, kde jsou klíče? Pro případ, že by ti neotevřela.“

Byly uložené pod přístřeškem pro auto. Když dřív v létě jezdili na sever všichni tři, Erna a Torfinn jim dům hlídali. Vybírali schránku a zalévali květiny.

„Dej mi svoje číslo,“ požádal ji Torfinn. „Zavolám ti pak zpátky.“

Oda se musela soustředit, aby mu číslice nadiktovala správně. Arne jí pomohl. Pak telefonát ukončila.

Čekali mlčky. Oda sklidila ze stolu. Arne stál u okna, oškrabával si z prstů barvu a těšil se, až se bude moct vypravit ven

a pokračovat v práci. V domě v Beisfjordu vyrostl. Mluvili o tom, že ho prodají, ale nakonec z toho sešlo. Hlavně asi proto, že se zájemci se zrovna neroztrhl pytel.

Uplynulo deset minut. Když zazvonil telefon, Odě se sevřel žaludek.

Volal Torfinn.

„Telefon funguje bez problémů," oznámil.

„Byla Tone doma?" chtěla vědět Oda.

„Ne."

Arne se otočil, teď stál k oknu zády.

„Zeptej se ho na kolo," požádal ženu.

„Má tam kolo?" přetlumočila otázku manželka. „Nechává ho před domem."

„Nestojí tu."

„Kdy jste ji viděli naposledy?"

Torfinn do sluchátka zakašlal.

„Zeptám se Erny."

Ti dva chvíli diskutovali a dospěli k závěru, že Erna dívku viděla předevčírem.

„V sobotu," pronesl pak Torfinn do sluchátka. „Budeme ji vyhlížet. Jakmile se objeví, vyřídím jí, aby ti zavolala."

Oda poděkovala a chystala se zavěsit. Hlas ještě ovládnout dokázala, ale ruka se jí zoufalstvím třásla. Chvíli jí trvalo, než sluchátko správně položila. Cítila se strašlivě bezmocně. Domů to bylo tak daleko. Cesta sem jim trvala dva dny a i bez přenocování by se vrátili nejdřív za čtyřiadvacet hodin.

„Máš číslo do toho občerstvení?" zeptal se Arne. „Třeba si s někým prohodila směnu."

To bylo samozřejmě možné a leccos by se tím vysvětlilo. Tone mohla jít včera brzy spát a dneska ráno si přivstat.

Oda chvějícím se prstem listovala v adresáři, až došla na správnou stránku. Jakmile číslo našla, podala adresář manželovi.

„Zavolej tam ty," požádala ho.

Arne vzal sluchátko a číslo vytočil. Představil se a zeptal se na Tone. Dostal stručnou odpověď.

„Chápu," řekl. „Ale včera večer v práci byla, ne?"

Oda pochopila, jakým směrem se hovor ubírá. Dosedla na židli.

„Zkus zavolat Dannymu," poprosila muže, jen co zavěsil. „Třeba…"

Poznala na něm, že do toho se mu nechce.

„Máš jeho číslo?" zeptal se však nakonec.

Přečetla mu ho.

Telefon vyzváněl dlouho.

Danny bydlel s matkou. Jeho rodiče se nikdy nevzali a těsně po jeho narození se rozešli. Byl o rok starší než Tone. Tvořili hezký pár, přesto Danny nebyl dobrá partie. Po základní škole se dva roky učil na mechanika. Chvíli pracoval ve strýcově dílně, ale stálé zaměstnání neměl. K Odě se donesly zvěsti o pařbách a rvačkách. Také se doslechla cosi o kouření marihuany a věděla, že Dannyho přistihli při krádeži v obchodním domě. Ačkoli k tomu nedošlo během její směny, cítila se nepříjemně, když ho k nim Tone poprvé přivedla. Choval se zdvořile, ovšem bavit se s ním jí činilo potíže.

„Je Danny doma?" slyšela Arneho.

Ozvala se stručná odpověď. Jistě matka. Oda vyrozuměla, že syn spí.

„Nemůžeme sehnat Tone," pokračoval Arne.

V telefonu zazněla další slova.

„Jasně. Jenom jsem si říkal, jestli by přece jenom něco neděl."

Oda vstala a přistoupila blíž.

„Dojde se ho zeptat," vysvětlil jí manžel.

Zanedlouho se Dannyho matka vrátila. Oda stála dost blízko na to, aby ji slyšela.

„Neviděl ji od víkendu. Je mi líto." S těmi slovy zavěsila.

„Občas se chodí koupat," pronesla Oda. „Cestou domů z práce. Sama."

Ta myšlenka v ní doutnala dlouho – jako uhlíky.

„Možná se jí něco stalo," dokončila. „Nehoda."

„Počkáme do dvou," rozhodl Arne. „Pokud se neobjeví v práci, zavoláme na policii."

5

Do jeho odjezdu z domova pošta nepřišla, přesto Wisting pro jistotu zkontroloval i Lininu schránku.

Dojel do centra Stavern a pokračoval přes městečko na Larvik. Cestou potkal dvě hasičská auta, očividně mířila k zásahu. V prvním sedělo mužstvo, za ním následovalo těžké vozidlo se žebříkem. Uhnul ke krajnici, aby nepřekážel. Hasiči v předním autě si připravovali výstroj. Zapínali si bundy a nasazovali helmy. Když se pak znovu rozjel, zadíval se do zpětného zrcátka, jestli nezahlédne kouř, neviděl však nic.

Na zadním dvoře policejní stanice byla spousta volných míst k zaparkování. Odstavil auto co nejblíž služebnímu vchodu, odemkl si a vešel.

V suterénu pozdravil dva zaměstnance, kteří tu byli jako záskok o dovolené – jejich jména si nepamatoval. Nahoře v patře panovalo ticho. Nic nenapovídalo, že by v případu zmizelé ženy došlo k nějakému průlomu nebo jiné dramatické události.

Zastavil se na prahu kanceláře Bjørg Karin a kolegyni pozdravil.

„Ten tvůj spis už dorazil," sdělila mu. „Máš ho u sebe."

Pokývla směrem k jeho kanceláři.

„A já mám v konvici čerstvou kávu," dodala.

S úsměvem jí poděkoval.

„Dojdu si pro hrnek."

Když se s ním vrátil, Bjørg Karin mu nalila.

„Jak to tady zvládáte?" zajímal se.

„Jde to," ujistila ho kolegyně. „Christine Thiisová je na nemocenské. Nepřišla ani včera, takže jsme bez právníka."

Wisting vestoje usrkával kávy.

„Něco vážného?"

„Snad ne. Byla u lékaře a ten jí doporučil pár dní odpočívat. Hammer má jednání v Drammen, pokud jsi s ním chtěl mluvit."

„Přišel jsem se podívat na ten starý případ."

Bjørg Karin se posadila a podívala se na monitor.

„Víš, kde hoří?" zeptal se jí.

„V domě paní Kleiserové."

„Už zase?" podivil se.

Bjørg Karin přepnula obrazovku a naskočila jí svodka z operačního střediska.

„Hlášení o opětovném propuknutí požáru přišlo před dvaceti minutami," vysvětlila. „Muselo to tam doutnat dlouho."

Požár u Antonie Kleiserové byl posledním případem, který Wisting vyšetřoval před nástupem na dovolenou. Technici soudili, že ve starém domě začalo hořet kvůli zkratu na elektrickém zařízení, hlášení však ještě neměli hotové. Požár vypukl v noci. Dvaaosmdesátiletou vdovu Kleiserovou našli mrtvou na podlaze vedle postele.

Wisting poděkoval za kávu a došel do své kanceláře. Psací stůl měl stejně uklizený jako při odchodu na dovolenou, jen uprostřed ležela velká archivační krabice.

Zdvihl víko a vestoje z ní vytahoval obsah. Celkem pět složek v zelených deskách, zajištěných zpuchřelými gumičkami. Na přední straně každé z nich stálo jméno zatčeného, jako první bylo verzálkami uvedeno příjmení, po něm křestní jméno. MOMRAK, Dan Vidar.

Každou složku označovala římská číslice od jedničky do pětky.

Složka římská dvě obsahovala veškeré informace týkající se oběti včetně hlášení o pohřešované osobě, což byl formulář, na jehož základě se pátrání rozběhlo.

Složka římská tři zahrnovala důkazní šetření, ve čtyřce byly uložené výpovědi svědků a do pětky shromáždili vyšetřovatelé vše, co nějak souviselo se zatčeným.

Ve složce římská jedna se nacházely různé podepsané dokumenty, které dokládaly, jak spis v systému koloval. Nejprve tu bylo několik podpisů místního policejního právníka, který spis postupoval soudu s žádostí o uvalení vazby, pak odpovědi a schválení vazby. Dokumenty o postoupení spisu státnímu zástupci obsahovaly návrh na vznesení obžaloby se stručnou rekapitulací případu a také zdůvodnění, v němž se poukazovalo na důkazní situaci. V archivovaných spisech se obvykle jednalo o nejzajímavější čtení. Dokumenty totiž často představovaly přehledné shrnutí celého případu.

Dále tu byl založený také rozsudek prvoinstančního soudu a po odvolání rozsudek soudu vyšší instance. Wisting nalistoval poslední stranu, aby si přečetl závěr a vyměřený trest.

Obžalovaný měl jasný motiv, jímž byla pomsta, a svého činu dnes zjevně nelituje. Čin se jeví jako mimořádně sobecký a byl proveden s bezohlednou agresivitou. Výpověď obžalovaného soud považuje za zcela nevěrohodnou a neshledal žádné polehčující okolnosti. Státní zástupce navrhl obžalovanému v souladu s obžalobou trest odnětí svobody v délce trvání 17 let s odpočtem 168 dní strávených ve vyšetřovací vazbě. Soud se rozhodl návrhu státního zástupce vyhovět.

Wisting očekával, že anonymní odesílatel chtěl nasměrovat jeho pozornost k nějakému nevyřešenému případu, nebo přinejmenším k takovému, v němž panují pochybnosti o vině, ovšem tenhle rozsudek se jevil jako důkladný, jasný a zřejmý.

Sedmnáctiletý trest odnětí svobody znamenal, že Dana Vidara Momraka už propustili. V počítačových záznamech by se dalo zjistit, kde dnes žije a co dělá.

Wisting zapnul monitor na psacím stole. Koutkem oka přitom postřehl, že se ve dveřích kdosi zjevil. Otočil se a spatřil Maren Dokkenovou. Usmál se na ni.

„Už jsi zpátky?“ zeptala se ho.

„Jenom jsem se tu zastavil."

Maren Dokkenová k nim přešla z pořádkového oddělení poté, co utrpěla těžká zranění při výbuchu. Po levé tváři se jí až k uchu táhla jizva, kterou zakrývala tím, že nosila rozpuštěné vlasy. Nejvíc ale utrpělo její rameno, v levé ruce tudíž měla omezenou hybnost. Proto už nebyla schopná pracovat v operativě. Na post vyšetřovatelky ji přesunuli čistě z personálních důvodů, ale v době, kdy tady kvůli reorganizaci přišli o spoustu zaměstnanců, představovala vítanou pomoc. Navíc byla šikovná. Před víc než třiceti lety Wisting pracoval s jejím dědečkem a Maren měla stejné vlastnosti jako on. Vyznačovala se trpělivostí a pečlivostí. Kromě toho si zvládala udržovat přehled o rozsáhlých, složitých případech, měla cit pro detaily a viděla souvislosti.

„Jdeš kvůli tomu případu zmizení?" pokývl Wisting k papírům, které mladá kolegyně držela v rukou.

Maren přikývla.

„Dělají na tom všichni."

„Jak to vypadá?"

„Zřejmě je za tím manžel."

„Co jste našli?"

„Nic konkrétního, ale stejně tu něco nesedí."

Wisting se pohodlně opřel, čímž naznačil, že si rád vyslechne podrobnosti.

„Vypovídal třikrát. Nejdřív mluvil s hlídkou, která po oznámení, že manželku pohřešuje, přijela za ním domů, pak ho dvakrát vyslýchali. Pokaždé vypověděl úplně totéž."

Wisting naklonil hlavu. Věděl, že když vyslýchaný začne výpověď měnit, jde zpravidla o první náznak, že je vinen.

„Myslím doslova," pokračovala Maren. „Pokud vyprávíš stejný příběh několikrát, obvykle se mírně liší. Vynecháš nepodstatnosti a místo toho zmíníš něco jiného. Vyjadřuješ se trochu jinak, použiješ třeba odlišné přídavné jméno nebo odlišný pojem. Z časového údaje okolo desáté hodiny

se například stane přibližně v deset. A tak podobně. Erik Roll všechno popsal naprosto stejně, jako by jen odříkával naučené repliky. Chápeš?“

Wistingovi bylo jasné, co tím kolegyně myslí. Převyprávět smyšlený příběh několikrát je vždycky obtížné. Lhář se soustředí na to, aby průběh událostí vylíčil stejně. Vyšetřovatelé pak můžou těžko jeho výpověď rozcupovat, ale aby vše působilo věrohodně, musí být dobrý herec.

„A kvůli čemu se pohádali?“ zeptal se s odkazem na to, co se dočetl v novinách. „Proč šla domů dřív než on?“

„Kvůli penězům. Původní hádka, kdo zaplatí v baru, nakonec přerostla ve spor o celý rodinný rozpočet, který mají dost napjatý.“

Klasika – peníze nebo žárlivost představovaly častý motiv.

Kdesi na chodbě začal vyzvánět telefon.

„To je můj,“ uvědomila si Maren a odběhla.

Wisting se opět zaměřil na hromádku papírů před sebou a vytáhl si první dokument. Hlášení o pohřešované osobě. Vždycky bylo zajímavé zjistit, čím případ začal.

Dokument sepsala policistka z úřadovny místního policejního náčelníka Kathe Ulstrupová. Wisting ji neznal. Samotné hlášení bylo stručné a vycházelo z telefonického oznámení, které učinil otec Tone Vaterlandové. Rodičům se podařilo dobrat informace, že jejich dceru naposledy někdo viděl předchozího dne při odjezdu z práce v půl deváté večer. Než policie oznámení zaprotokolovala, uplynulo už sedmnáct hodin.

První výslechy potvrdily, že Tone musela zmizet někde na cestě mezi rychlým občerstvením, v němž pracovala, a domovem v ulici Damstien. Jednalo se o tříkilometrový úsek. Podle svědeckých výpovědí domů odjela jako obvykle, ale nikdo ze sousedů ji neviděl přijíždět.

Na začátku vyšetřování vyšetřovatelé zjevně pracovali s hypotézou, že se utopila. Záhy se totiž zjistilo, že se cestou domů často zastavovala u jezera poblíž silnice a chodila se

koupat. Na břehu však neleželo její oblečení, kolo ani batoh. Přesto se rozjelo pátrání. Tonino tělo se našlo teprve po dvou dnech a okamžitě bylo jasné, že dívku někdo zavraždil.

Wisting se nemohl na čtení soustředit. Cosi ho trápilo. Pohledem neustále zalétával k oknu. Do fjordu vplouvala velká plachetnice.

Odsunul se od stolu, vstal a vydal se za Bjørg Karin.

„Už ten požár uhasili?“ chtěl vědět.

Bjørg Karin přepnula obrazovku.

„Vidím tu záznam, že hasiči mají plameny pod kontrolou. Nic víc.“

Na znamení díků jen pokývl a vrátil se do kanceláře. Složky, ve kterých si předtím četl, zavřel, zajistil je gumičkou a uložil zpátky. Pak si celou krabici odnesl.

6

Kouř byl patrný už z dálky. Tenký bílý pramínek vypadal na světle modrém nebi jako ukazovátko. Stoupal přímo vzhůru a v nehybném vzduchu se pomaloučku rozplýval. Během prvního požáru viděl Wisting dým až z domova, byl černý a hustý. Oznámení tehdy na středisku přijali těsně před šestou ranní. Když Wisting vstal a vyhlédl z okna, hořelo už hodinu.

Po staré štěrkové cestě vedoucí k domu paní Kleiserové projížděl před pouhými dvěma týdny. Za Ingridina života tudy občas chodili na procházku. Poblíž se nacházelo staré hospodářství s bylinkovou zahradou, kde se nabízely výpěstky k prodeji. Ingrid si tam ráda kupovala čaj, směsi koření a bylinný ocet.

Samotný dům paní Kleiserové byla stará dřevěná dvoupodlažní vila s podsklepením a arkýřovými okny, k níž přiléhala ještě veranda a prostorná zahrada. Nemovitost se nacházela v lese, který rodině Kleiserových patřil po celé generace. V době, kdy Antonia a Georg Kleiserovi vilu budovali, stála o samotě. V devadesátých letech jistý developer bezdětnou dvojici přemluvil, aby velkou část pozemku prodala. Vznikla tu nová obytná čtvrť, na dům z ní však ani dnes nebylo vidět.

Wisting při příjezdu zjistil, že se na prostranství před vilou shlukli zvědavci ze sousedství. Zastavil za policejním autem a vystoupil. Po prvním požáru tu ještě zbyla polovina domu, nyní ale bylo jasné, že zasvé vezme i ta. Střecha se mezitím zhroutila, stála tady už jenom jižní stěna.

Při minulé Wistingově návštěvě byl vyhořelý dům obehnán zábranami. Ty se tu nyní válely jedna přes druhou společně se zbytky policejní pásky.

Odevšad stále šlehaly ohnivé jazyky, hasiči se je však nesnažili krotit.

Wisting došel k veliteli zásahu a vyptal se ho na situaci.

„Když jsme přijeli, stál dům v plamenech. Minule jsme se snažili co největší část budovy zachránit, teď ji necháváme kontrolovaně shořet."

„Naposledy tu hořelo před týdnem, je možné, že tu zůstala nedohašená ohniska a požár znovu vzplál?"

„S největší pravděpodobností to tak bylo," odpověděl velitel zásahu.

Poslední stěna se pomalu začala hroutit dovnitř. Dřevo zachvácené plameny lupalo a nakonec s hlasitým praskotem povolilo. Vyvalil se oblak černého dýmu a do horkého vzduchu vylétl roj jisker.

Wisting si prohrábl vlasy.

„Rád bych, abyste oheň co nejrychleji uhasili."

Velitel zásahu se na něj podíval.

„S vaším operačním střediskem to je domluvené," namítl a hledal pohledem dva uniformované policisty, kteří byli k zásahu také přivoláni. „Technici dokončili šetření. Šlo o závadu na elektrickém zařízení. Dům už nemá žádnou hodnotu. Pojišťovací společnost nebude mít proti řízenému vyhoření námitky. Naopak."

„Mám své důvody," odpověděl Wisting a vytáhl telefon, aby je nemusel veliteli vysvětlovat.

Muž se na něj nechápavě zahleděl, ale pak si zavolal kolegu a udělil mu nové pokyny. Agregát v hasičském vozidle začal vrčet hlasitěji. Mužstvo se přesunulo k hadicím a začalo plameny kropit vodou. Dřevo syčelo a vrzalo. Vzduch se zaplnil šedou vodní párou.

Wisting poodstoupil a přiložil telefon k uchu.

Na druhém konci se mu ozvala Maren Dokkenová.

„Jsem u Antonie Kleiserové," spustil.

„Slyšela jsem, že už tam zase hoří."

„Jak daleko je to odsud k Rollovým?“

Rozhostilo se ticho.

„Ty si myslíš, že by Agnete mohla být v tom domě?“ zeptala se Maren po chvíli.

Wisting si na svoji otázku odpověděl sám:

„Když to vezmeš lesem, nemůže to být víc než pět set šest set metrů.“

„Pátrací četa to tam prohledala,“ podotkla Maren. „Přinejmenším tedy les. A nejspíš prošla i dům.“

„Jak moc pečlivě?“

„Netuším. Musela bych si promluvit s někým, kdo tam byl.“

„Stejně od té doby uplynulo několik dnů. Mohla se sem dostat až potom.“

Jeden hasičský vůz popojel blíž a spustil vodní dělo na střeše. Proud vody se rozprostřel tak, že vypadal jako široká stěna.

„Hasiči plameny nejspíš úplně uhasí do hodiny,“ pokračoval Wisting. „Během večera můžeš nechat požářiště prohledat.“

Wistingovi neuniklo, jak Maren na okamžik zaváhala, a zalitoval, že raději nezavolal Nilsi Hammerovi. Maren byla nezkušená a zvyklá spíš poslouchat rozkazy než sama rozhodovat a úkolovat jiné.

„Jakmile tu hasiči skončí, požádám přítomnou policejní hlídku, aby místo zajistila,“ navrhl Wisting. „A vy si ho pak převezmete.“

„Dám vědět technikům,“ slíbila Maren poněkud odhodlaněji.

Telefonát ukončili.

Wisting obešel hořící vilu z vnější strany zábran. Tráva tu byla vysoká, jinak však zahrada s poničeným domem ostře kontrastovala. Vypadala úrodně a udržovaně, vedly po ní cestičky a zdobily ji kamenné sošky.

Od lesa ji odděloval černý tepaný plot. Branka v něm byla pootevřená. Wisting do ní strčil špičkou nohy. Panty vyjekly.

Na druhé straně vedla do lesa zarostlá pěšina. Chvíli zvažoval, že se po ní vydá, ale potom si to rozmyslel a vrátil se k autu.

7

6. července 1999, 9.08

„Hledají tělo," pronesl Fredrik. „Tu mrtvou holku," dodal, aby zbylí dva kamarádi zaručeně pochopili, co má na mysli.

Všichni tři se opírali o řídítka a pozorovali členy pátrací čety na druhé straně silnice. Pátrači kráčeli jeden vedle druhého, někteří drželi v rukou hole, jiní vysílačky. Jeden vedl psa. Všichni na sobě měli červené kombinézy a dohromady jich musela být snad stovka. Lidský řetěz se táhl od silničního příkopu daleko mezi stromy.

„Tady ji nenajdou," usoudila Ida. „Utopila se."

„Ve vodě už ji hledali," namítl Fredrik. „Nasadili potápěče, ale ti ji nenašli."

Kolem produněl kamion a zvířil na vozovce prach. Tlak vzduchu jim zacloumal oblečením.

„Moje máma ji zná, učila ji," prohlásil Stian poté, co je auto minulo.

Chvíli všichni mlčeli.

Fredrik pak navrhl, že ji zkusí hledat sami.

„A kde jako?" zeptala se Ida.

Fredrik nasedl na kolo.

„Na Gamleveien," navrhl a začal šlapat opačným směrem, než kterým kráčela rojnice lidí z Červeného kříže.

Novou dálnici tu postavili před víc než dvaceti lety, ale části staré klikaté silnice se tu dochovaly dodnes. Trojice po ní jela na kole mnohokrát. Silnice nebyla dlouhá víc než tři sta metrů a nevedla v podstatě nikam. Zničehonic prostě končila příkopem.

Škvírami a dírami v šedém asfaltu prorážel plevel. Po obou stranách rostly keře a stromy. Na několika místech tvořily větve jakési loubí, takže všichni tři měli pocit, jako by jeli zeleným tunelem.

Domluvili se, že Fredrik s Idou budou hledat po pravé straně silnice, Stian po levé. Museli dávat pozor na cestu, protože na mnoha místech se válely střepy z rozbitých lahví.

Jednou, když se sem Fredrik vydal jen se Stianem, viděli nějaké puberťáky, jak cosi sprejují na asfalt, jindy natrefili na zamilovanou dvojici, která se muckala v autě. Většinou tady ovšem nikdo nebýval.

Uprostřed Gamleveien stála Pettersenova garáž, stará šedivá budova z cihel se dvěma vjezdy. Olaf Pettersen bydlel dva domy od Fredrika. Teď už byl v důchodu, ale dřív vlastnil přepravní společnost. Po vybudování nové silnice dostal od správy silnic náhradní pozemek a postavil si na něm novou garáž, o něco větší. Stará tu od té doby chátrala.

Zdi se už bortily. Většina oken byla rozbitá a zbývající tabulky pokrýval prach a ptačí trus.

Fredrik slezl z kola.

„Třeba bude uvnitř?“ nadhodil.

Hustými korunami stromů sem šikmo pronikaly sluneční paprsky a na šedivé zdi vytvářely nejrůznější obrazce. Za lesem bylo slyšet šumění provozu na silnici.

„Třeba,“ přitakal Stian. „Akorát musíme dávat bacha.“

Uvnitř už kdysi byli, všichni tři, ale dávno. Poprvé se Stian probořil shnilými prkny a málem propadl do díry plné vody. Jednalo se o montážní jámu, z níž mohl Pettersen snadno opravovat podvozky vozidel.

Ida odstavila svoje kolo a obešla garáž z druhé strany, protože tudy se dalo dostat dovnitř. Okno tu bylo vymlácené a překryté dřevěnou deskou, upevněnou ovšem jen nahoře. Stačilo by ji trochu odklopit a vznikl by dostatečně velký otvor, jímž by prolezli. Na zemi pod oknem se válelo několik cihel, ty by mohli využít skoro jako schody.

Vedle okna se nacházela kovová vrata. Vždycky byla zamčená. Fredrik je zkusil. Teď povolila.